

Phần 22

Chương 106 Hiển Lộ Thân Thủ

Lúc đi đường sợ nhất là gặp phải ngày mưa. Tuy nói mưa xuân không ào ạt như mưa mùa hè, không lạnh như mưa mùa đông, nhưng lác đác từng trận từng trận, mưa bụi phất nhơ, liên miên không ngừng tạt vào mặt người, cũng không phải chuyện thoải mái.

Hiểu Vân thở dài, không mang theo áo tơi, sẽ không có gì che chắn mưa gió, tuy mưa nhỏ nhưng vẫn sẽ ướt quần áo.

“Đình cô nương, không bằng chúng ta trú mưa nhé?” Đường Phúc thấy quần áo nàng đã ướt phân nửa liền đề xuất.

“Phúc thúc, chỗ này không nghỉ được đâu, lỡ bỏ qua thời gian, buổi tối chúng ta sẽ phải ngủ ở ngoài trời đó!”

“Hay là... Mở ô đi?”

“Mở ô?” Cưỡi ngựa mở ô, nàng còn chưa thử qua: “Tán ô cũng không che được bao nhiêu. Phúc thúc, ta không sao, ông không cần để ý.”

Đường Phúc nghĩ lại, thấy cũng đúng, trong thời gian ngắn không biết làm thế nào cho phải.

Lúc này, Đường Thực xóc mạnh từ trong xe ngựa nhô đầu ra: “Phúc thúc nói phải, Đình cô nương vào trong xe ngựa tránh mưa đi.”

“Xe ngựa?” Hiểu Vân nghe hẳn đề nghị, không khỏi kinh ngạc, thùng xe nhỏ như vậy, có thể ngồi hai người sao? Hơn nữa, không phải cỗ nhân nghiêm khắc tuân thủ nam nữ khác biệt, qua lại không rõ ràng sao, chẳng lẽ Đường Thực hẳn không kiêng kỵ cô nam quả nữ ngồi chung xe ngựa?

Đường Thực thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng vội giải thích, “Đình cô nương vào ngồi trong xe ngựa, tiểu sinh ra ngồi cùng Phúc thúc là được.”

“Thế này...” Thật ra cũng là biện pháp tốt. Có thể tránh được mưa, bọn họ cũng không tổn thất gì, sao lại không làm. Hiểu Vân không chối từ nữa, sáng khoái đồng ý.

Không gian trong xe ngựa rất nhỏ, lại chất đồ linh tinh, càng có vẻ chật chội. Hiểu Vân chọn một vị trí tương đối thoải mái ngồi xuống, xe ngựa bắt đầu chuyển động, lạch cạch xóc nảy.

Thì ra, cho dù xe ngựa lớn hay nhỏ, chạy trên đường đều xóc nảy. Hiểu Vân cười khẽ, không khỏi nhớ tới ba năm trước, lúc đó là cuối thu, nàng đi cùng

Triển Chiêu, từ kinh thành tới huyện Hoa Đình. Nàng ngồi xe ngựa, hấn cưỡi ngựa, dọc đường hấn chăm sóc nàng có thừa, chi tiết rất nhỏ cũng để ý. Đêm hôm đó ngủ trong rừng, vì để nàng không bị đông lạnh, hấn đã bỏ qua lễ giáo, ôm lấy nàng, dùng thân thể sưởi ấm cho nàng. Nay nhớ lại, bọn họ khi đó, bọn họ vẫn còn chưa phát hiện tâm ý của đôi phương. Nếu không phải, sao có thể trải qua một đêm như vậy? Nghĩ đến đây, Hiểu Vân không khỏi cười khẽ một tiếng, khi đó bọn họ thật sự có chút ngốc.

Từ biệt ba năm, hơn chín trăm ngày, không biết hấn giờ ra sao; không biết trong những giấc mộng của hấn, có bị cảm giác nhớ nhung cắn nuốt; không biết, hấn còn cố chấp đơn độc; không biết, lúc gặp lại, là đã trải qua một đời, hay tình cảm vẫn như ngày hôm qua?

Nghĩ một hồi, Hiểu Vân lại có chút hốt hoảng, trước mắt như xuất hiện Triển Chiêu một thân áo lam, khuôn mặt mỉm cười yếu ớt nhìn nàng, nụ cười của hấn, đã bao lâu rồi không thấy? Hiểu Vân hơi nhếch khóe miệng, lại bị một tiếng động lớn bất ngờ làm giật mình, sau đó xe ngựa lắc lư vài cái rồi dừng lại.

“Làm sao vậy?” Hiểu Vân ngó ra, muốn xem chuyện gì, lại bị Đường Thực ngăn cản.

“Định cô nương, chớ đi ra.” Trong lời nói có chút lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sợ là gặp phải cường đạo.” Đường Thực không quay đầu, thấp giọng giải thích.

“Cường đạo?”

“Định cô nương đợi ở trong xe, trăm ngàn lần đừng lên tiếng.”

“A... Vậy các người làm thế nào?” Chỉ bằng bọn họ, một lão bá bá gần năm mươi tuổi, một thư sinh văn nhược, làm sao mà đối phó được với cường đạo. Hiểu Vân từ cửa sổ xe ngựa nhìn ra, phát hiện bọn họ đã bị bao vây, ước chừng sáu người, ai nấy đều cường tráng, trong tay cầm đại đao.

“Nếu bọn chúng muốn cướp tiền, chúng ta cho chúng là được.”

“Người cảm thấy, bọn họ cầm tiền rồi sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?” Hiểu Vân hoài nghi.

Đường Thực không trả lời, Hiểu Vân trộm vén một góc rèm xe, thấy đầu lĩnh cường đạo đang chậm rãi đến gần.

“Các vị ngăn đường chúng ta là muốn gì?” Đường Thực lá gan không nhỏ, đối mặt với tên cướp mặt mày râu ria, tướng mạo hung ác, vẫn có thể lớn tiếng nói chuyện.

“Ha ha ha...” Tên đầu lĩnh ngửa mặt lên trời cười dài: “Cái này còn cần nói sao? Đương nhiên là cướp tiền tài rồi. Mang hết đồ quý giá giao ra đây!”

“Nhu vậy không khó, chúng ta giao nộp hết đồ đạc rồi, xin các vị thả chúng ta một con đường sống.”

“Tiểu tử ngươi cũng biết thức thời đấy!” Đầu lĩnh nở nụ cười.

“Tiền tài là vật ngoại thân, sống mang theo chết không thể mang theo, mất thì mất, nhưng mạng chỉ có một cái, ai vì vật ngoại thân mà bỏ qua tính mạng của mình, đó là kẻ ngốc.” Đường Thực trấn định nói.

Đại hán kia nở nụ cười: “Ừ, lời này nói có lý. Các huynh đệ, soát đồ cho ta!” Ra lệnh một tiếng, hai đạo phi đứng gần xe ngựa liền cất bước tiến lên.

“Chậm đã!” Đường Thực hét lớn một tiếng, từ trong ngực lấy ra mấy tờ giấy, Hiểu Vân trộm nhìn kỹ, không ngờ là ngân phiếu một trăm lượng. Không nghĩ tới người này có tiền như vậy, lại chỉ thuê một chiếc xe ngựa nhỏ thế này, hai nàng ngồi không thoải mái, ngay cả chân cũng không thể duỗi được.

“Trên tay ta có ba trăm lượng ngân phiếu. Tiền bạc đều ở đây. Nếu các ngươi thả chúng ta một con đường sống, ta sẽ giao ngân phiếu cho các ngươi. Nếu các ngươi kiên trì muốn giết chúng ta, ta đây chỉ có thể đem ngân phiếu hủy đi, dù sao cũng chết, không thể để các ngươi chiếm lợi được.”

“Cái gì? Tiểu tử ngươi lại dám uy hiếp ta?” Đầu lĩnh kia mở lớn mắt trừng Đường Thực.

Hiểu Vân ở trong xe âm thầm thay hấn toát mồ hôi lạnh. Nếu hán tử kia quan tâm đến tiền thì tốt, bằng không chọc giận bọn họ, không phải chuyện đùa đâu. Xem ra nàng vẫn nên ra tay thì tốt hơn. Nghĩ xong, Hiểu Vân lục tìm trong bao quần áo của mình, lấy ra một thứ. Đây là bảo bối sư phụ cho nàng, đối với nàng mà nói tuyệt đối là bảo bối dùng được.

Nhắm, phóng ra! Oành một tiếng, tên cướp đứng bên cạnh xe ngựa a một tiếng, ngã xuống đất không ngồi dậy nổi. Những người khác bị biến cố bất ngờ dọa sợ, một tên cướp trong số đó lao đến bên cạnh tên cướp vừa ngã kiểm tra, mới phát hiện trên vai hấn cắm một mũi tên chỉ dài ba tấc, mà tên này đã hôn mê bất tỉnh.

“Ai, là ai? Ra đây cho lão tử!” Không ai thấy mũi tên này từ đâu bắn ra, nhóm cướp bắt đầu bối rối nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, lại một tiếng nữa, thêm một người ngã xuống đất. Nhưng mà rất nhanh chóng có người phát hiện tên ngán là từ trong xe ngựa bắn ra.

“Hò lão đại, ở trong xe ngựa.” Có người kêu lên.

Hiểu Vân lúc này một khắc cũng không dám trì hoãn, nhắm, phóng ra, lại nhắm, lại phóng ra. Oành oành oành ba phát, lại có ba tên ngã xuống đất. Chính lúc này, đầu lĩnh kia cũng đã tới bên cạnh xe ngựa, đại đao vung lên bổ tới Đường Thực họn họ. Mắt thấy đao sắp bổ tới, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh,

Hiểu Vân nhắc chân, đạp Đường Thực từ trên xe ngựa ngã xuống đất, hắn mới tránh được một kiếp.

Nhát đao này chém không trúng, kẹt lại trên đỉnh xe ngựa. Hồ lão đại hét lớn một tiếng, tay dùng chút lực, đỉnh xe ngựa cách một tiếng nứt ra, Đường Phúc cũng từ trên xe té xuống đất. Đồ trang trí trên xe bị đánh tan nát, còn chưa kịp nhìn rõ người nào trong xe, đại đao đã hướng nàng bỏ tới. Hiểu Vân sớm đã có chuẩn bị, dưới chân động một cái, hai chân nhắc lên, nhẹ nhàng đánh bật đại đao bay trở lại phía Hồ lão đại, trên tay lại nhấn một cái, oành một tiếng, một mũi tên ngắn cắm vào sau lưng hắn.

Hồ lão đại còn muốn xoay người đánh trả, nhưng chỉ kịp rên rỉ một tiếng, sau đó loảng xoảng, đại đao rơi xuống đất, người cũng theo đó lăn từ trên ngựa xuống, ngã ở một bên, A Tảo cả kinh, vó ngựa vừa nhắc, lập tức đạp xuống mộng hắn. A... đám cướp còn lại hít một hơi dài, bọn chúng giống như nghe thấy tiếng xương cốt lão đại gãy nát. Lại nhìn Hiểu Vân, ai nấy đều trợn mắt há mồm, bọn chúng thật sự kiêng dè vũ khí chưa từng gặp trên tay nàng.

Hiểu Vân nhìn ba người còn lại, khoe miệng mỉm cười nói: “Các người muốn ném tử tư vị mũi tên này, hay là ngoan ngoãn đầu hàng?”

Ba người kia nghe vậy, đã muốn xoay người chạy trốn, Hiểu Vân sớm đã tính trước, liền hô lớn: “Đứng lại!” Ba người kia thấy vũ khí của Hiểu Vân chĩa về phía họ, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, ngoan ngoãn đứng lại.

“Các người ai chạy, tên của ta sẽ tiếp đón kẻ đó! Chỉ cần các người ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, ta cam đoan sẽ không đả thương các người.” Hiểu Vân nhìn bọn họ, cười có chút gian tà.

Ba người nuốt nước miếng, cùng lắc đầu. “Chúng ta không trốn.”

“Được, tốt lắm.” Hiểu Vân vừa lòng gật đầu. Chỉ vào một trong số đó: “Người, đi qua đem áo ngoài hai bọn chúng cởi ra, trói bọn chúng lại.”

Người bị chỉ vội vàng theo lệnh làm việc.

“Buộc chặt một chút, nếu buộc lỏng, ta cho bọn chúng buộc lại người!”

Người nọ nghe vậy, cắn chặt răng ra thêm sức, khiến người bị trói kêu ra tiếng. Đợi hắn cột chắc hai người rồi, Hiểu Vân tiến lên kiểm tra, thấy bọn họ đều đã bị trói chặt, mới vừa lòng gật đầu, vỗ vai người kia nói: “Tốt lắm, người có thể đi rồi.”

Người nọ nghe vậy như được đại xá, giơ chân muốn bỏ chạy, không ngờ mới bước được mấy bước, liền ngã gục trên mặt đất, cả người không nhúc nhích nữa.

Hiểu Vân vỗ vỗ tay cười. Không biết học hành, học người ta làm cường đạo cướp bóc, sao có thể để người thoát được!

“Đỉnh cô nương...”

Hiệu Vân quay đầu, thấy chủ tớ Đường Thực đứng bên xe ngựa, trợn mắt há mồm nhìn nàng.

“Đinh cô nương, hảo công phu!” Đường Thực xấu hổ từ đáy lòng, cô nương này đúng là lợi hại! Mình vốn chỉ luôn sợ bọn cướp này phát hiện ra nàng sẽ muốn cướp sắc, không ngờ đây là mình lo lắng vô ích.

Hiệu Vân cười cười, khoát tay. “Chút tài mọn mà thôi, vì bọn chúng không đông, trình độ này cũng ra ngoài đánh nhau, quá không tiêu chuẩn.”

Chủ tớ Đường Thực cảm thấy không biết nói gì, trình độ như vậy, đánh bọn họ là dư dả. Là bọn chúng xui xẻo, gặp phải nàng.

“Ai, thế này dù không gặp mưa cũng chẳng có cách nào.” Nhìn xe ngựa bị hủy mất một nửa, Hiệu Vân thở dài.

Đường Thực bước lên thăm dò đám cướp đang hôn mê, phát hiện bọn chúng bị thương không nặng, chỗ trúng tên đều không phải vị trí yếu hại, đổ máu cũng không nhiều, nhưng không biết vì sao đều hôn mê. “Đinh cô nương, bọn họ...”

“À, bọn họ à, không sao, ngủ mười canh giờ sẽ tỉnh lại. Chúng ta đi nhanh đi, đến trấn trên báo quan, để quan phủ tới xử lý chuyện này.” Nói xong xoay người lên ngựa.

Đường Thực gật đầu, cùng Đường Phúc ngồi lên chiếc xe ngựa chỉ còn lại một nửa, không còn công năng che gió che mưa. Xe ngựa vừa động, lại lách cách rớt ra một đồng gỗ vụn. Lại xóc nảy vài cái, xe ngựa hoàn toàn biến thành xe đẩy tay. Hiệu Vân nhìn thấy, nhin không được bật cười.

“A Tảo, chúng ta đi thôi.”

A Tảo kêu một tiếng, hai ngựa ba người một chiếc xe đẩy tay, trên con đường trong khu rừng yên tĩnh bắt đầu đi.

Đến huyện, ba người đều đã bị mưa tạt ướt hết, vì thế vội vàng tìm một khách điếm ở trọ. Hiệu Vân lấy một gian thượng phòng, bảo chường quày chuẩn bị nước ấm rồi vào phòng. Mặc quần áo ướt lâu như vậy, không ngâm nước nóng đuổi khí lạnh, sáng mai khẳng định sẽ cảm. Đợi sửa soạn xong hết, lại đi thăm Đường Thực bọn họ, nói thế nào cũng là đồng hành, hơn nữa Đường Thực là môn sinh của Bao đại nhân, bọn họ coi như “người một nhà”, tóm lại phải quan tâm một chút.

Vừa mở cửa phòng, đã thấy Đường Phúc đứng ở một góc gần cầu thang, thấy nàng đi ra liền tới chào. “Đinh cô nương.”

“Phúc thúc, ta đang muốn đi tìm các người đây. Ông tìm ta có việc gì?”

“Thiếu gia nhà chúng tôi cho mời.”

“Được.”

Hiểu Vân theo Đường Phúc đi vào phòng Đường Thực, thấy hắn đã đổi một thân quần áo sạch sẽ, chỉ có tóc vẫn còn ướt.

Đường Thực thấy Hiểu Vân đi vào, không khỏi sửng sốt. Có lẽ vì ngâm nước, hai má phỉm hồng, quần áo trên người ánh sắc hồng nhạt, thật sự rất đẹp. Rửa sạch khuôn mặt phong trần, lại càng mềm mại. Tóc dài còn ướt một chút, tùy ý tết bím buông ở sau lưng, toàn thân trên dưới không có trang sức, thoạt nhìn lại rất hấp dẫn, khiến người ta không thể dời mắt.

“A hùm.” Hiểu Vân cố ý hắng giọng.

Đường Thực lúc này mới xoay người lại, ý thức được mình luống cuống, xấu hổ đỏ mặt. “Tiểu sinh thất lễ.”

Hiểu Vân tùy ý khoát tay tỏ ra vô sự. “Đường công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Tại hạ tiếp theo muốn tới huyện nha, báo cho huyện quan biết chuyện bọn cướp hôm nay, cũng để bọn họ cho nha dịch tới tróc nã thổ phỉ. Kế tiếp, còn có một số chuyện cần xử lý, chỉ sợ chúng ta tới trưa mai mới có thể xuất phát, cho nên, muốn báo trước cho cô nương một tiếng. Nếu Đinh cô nương nóng lòng muốn đi, vậy có thể đi trước.”

“Không sao, ta cũng không vội, đợi Đường công tử xử lý công việc xong, chúng ta lên đường cũng được.” Nếu rời khỏi hắn, nàng sẽ không biết làm thế nào tìm được Bao đại nhân bọn họ.

“Nhu vậy rất tốt.” Đường Thực âm thầm có chút vui sướng. “Vậy tiểu sinh đi làm việc trước đã.”

“Đường công tử cứ đi đi, nếu có việc cần giúp, Đường công tử không cần khách khí, cứ nói cho ta biết là được.” Hiểu Vân đề nghị, dù sao làm xong việc sớm, cũng có thể sớm xuất phát.

Đường Thực cảm kích cười cười, “Đa tạ Đinh cô nương.”

Thấy hắn lễ phép như vậy, Hiểu Vân có chút ngượng ngùng, nàng không phải đơn thuần muốn giúp hắn mới nói vậy. Liền nói một câu công việc quan trọng hơn, rồi để bọn họ ra khỏi khách điếm.

Một đêm này vô sự.

Ngày hôm sau, Hiểu Vân thật khó rời giường. Lúc tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, chủ tớ Đường Thực sáng sớm đã đi công chuyện. Một mình Hiểu Vân chán chường tùy tiện đi dạo, nhìn xem bên đường có gì bán, nhưng cũng không định mua, chỉ nhìn ngắm mà thôi.

Đột nhiên, một bóng dáng lọt vào mi mắt, người nọ một thân áo đỏ, đầu đội ô sa, thoạt nhìn vô cùng quen mắt. Muốn nhìn thật kỹ, bóng người đó đã biến mất không thấy. Hiểu Vân vội vàng tới chỗ người đó vừa đứng, nhìn kỹ chung quanh, lại không thể nhìn ra. Cuối cùng, chỉ có thể thất vọng nhìn về phía trước.

Không có, không phải hấn! Chẳng lẽ ta nhìn nhầm, là vì nhớ nhung mà sinh ra ảo giác?

Chương 107

Vôn Là Có Quen Biết

“**Đ**inh cô nương, Đinh cô nương...”

“A?” Hiểu Vân ngẩng đầu, mới phát hiện bản thân không biết khi nào đã trở về khách điếm. Đường Thực đang đứng trước mặt, vẻ mặt nghi hoặc.

“Đinh cô nương có chuyện gì sao?” Đường Thực vừa rồi đang ngồi ở mặt tiền khách điếm uống trà, thấy Hiểu Vân vào cửa, nhưng nhìn nàng có vẻ không yên lòng, tâm sự nặng nề, hấn đi tới trước mặt nàng cũng không phát hiện, gọi mấy tiếng nàng mới phản ứng lại.

“À, ta không sao.” Hiểu Vân ôm trán, muốn phải đi ý nghĩ luôn lộn xộn trong đầu mãi không chịu đi vừa rồi, khiến nàng có chút mất hồn mất vía. “Chuyện của Đường công tử đã xong rồi sao?”

Đường Thực gật đầu, “Đinh cô nương ngồi xuống uống trà nhé?”

“Được.”

Hai người ngồi xuống chiếc bàn Đường Thực ngồi ban đầu, Đường Thực lấy một thứ đặt trước mặt nàng: “Hôm qua đám cướp đã bị huyện nha bắt giam, mũi tên trên người bọn họ, ta cũng đã đặc biệt dặn người khác thu hồi giúp, hiện giờ vật về nguyên chủ.”

Thì ra trong bao bố là mũi tên của nàng, như vậy cũng đỡ cho nàng lại phải chế tạo thêm. Hiểu Vân mỉm cười thu hồi bao bố: “Đa tạ Đường công tử.”

“Là việc phải làm.” Đường Thực cười nói. “Có điều, tiểu sinh có một chuyện không rõ, xin cô nương giải tỏa nghi vấn.”

“Đường công tử mời nói.”

“Trên đoàn tiễn của cô nương có mê dược rất lợi hại, cho nên những người đó sau khi bị trúng tên đều hôn mê. Nhưng tên cuối cùng, cũng hôn mê hơn mười canh giờ, có điều trên người hấn lại không có vết thương. Đinh cô nương làm thế nào khiến hấn hôn mê vậy?”

Hiểu Vân nghe xong, cười cười nhìn hấn, sau đó lắc đầu, theo bản năng vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, nói ra hai chữ “Bí mật”.

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại khiến Đường Thực có chút xấu hổ. Không ngờ lại bị bác bỏ trực tiếp. “Là tại hạ thất lễ.”

“Không sao không sao.” Hiểu Vân khoát tay, “Thật ra Đường công tử không cần để ý, ta luôn nói chuyện trực tiếp như vậy đấy.”

Đường Thục cười cười gật đầu. Người nói chuyện trực tiếp giống như nàng, đừng nói là nữ tử, những nam tử hấn từng gặp cũng không có được mấy người.

“Chúng ta khi nào xuất phát?”

“Hôm nay đã muộn rồi, Phúc thúc đang đi chuẩn bị, sáng sớm mai lên đường được không?”

Hiểu Vân nghĩ một chút rồi gật đầu, tuy rằng nàng có chút vội, có điều lúc này xuất phát cũng không đi được bao xa, hơn nữa nếu không kịp tới trấn kế tiếp trước khi trời tối, không chừng còn phải ăn ngủ ngoài trời.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa mọc, chủ tớ Đường Thục cùng Hiểu Vân ba người đã sửa soạn xong, chuẩn bị xuất phát. Nhưng lúc ra cửa lại gặp một người. Người nọ ngồi trên lưng một con ngựa toàn thân màu trắng, một thân quan phục màu đỏ, vạt áo có hoa văn xanh trắng giao nhau như gợn sóng, tay cầm bảo kiếm, trên đầu đội mũ cánh chuồn, hai sợi dây đỏ buông xuống bên đầu.

Lúc này, mặt trời đã lên, ánh sáng màu vàng nhạt xuyên qua gáy hấn chiếu tới, có chút chói mắt. Hiểu Vân nhìn không rõ mặt hấn, nhưng trang phục kia, không có gì khác với Triển Chiêu ngày thường.

Là hấn sao? Trong lúc nhất thời, Hiểu Vân không biết phản ứng thế nào, nhưng kỳ quái là, nàng không có cảm giác kích động hay hưng phấn. Chỉ ngây người đứng đó, nhìn người kia.

Đường Thục thấy Hiểu Vân đứng trước cửa khách điếm, yên lặng không nhúc nhích, trong lòng vô cùng nghi ngờ. Định cô nương này vì sao lại nhìn người kia như vậy, không phải bọn họ quen biết chứ?

“Vân nha đầu?” Người áo đỏ nhìn cô nương đứng cách mình không xa hồi lâu, mới chần chờ mở miệng. Đây, là Hiểu Vân năm đó sao?

Hiểu Vân cảm thấy giọng nói thật quen tai, đúng vậy, “Bạch Ngọc Đường!”

Lúc nàng gọi ra tên mình, Bạch Ngọc Đường đã xoay người xuống ngựa, vội vàng bước tới, hai tay nắm lấy bả vai Hiểu Vân. Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt nàng, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới. Nàng ở trước mắt, cao hơn, trưởng thành hơn, người cũng mượt mà hơn, khuôn mặt trắng hồng, thoát nhìn rất có tinh thần. Thấy nàng như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường vừa kích động vừa vui vẻ, nhưng lại vẫn có cảm giác không chân thực.

Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường một thân ăn mặc y hệt Triển Chiêu trước mắt, trong nhất thời có chút không quen, trước đây đã quen nhìn hấn mặc áo trắng, bây giờ một thân áo đỏ ở trên người hấn, đặc biệt không được tự nhiên. Hơn nữa, theo nàng thấy, hấn mặc đồ đỏ không đẹp bằng Triển Chiêu. Hiểu Vân nghĩ vậy, cũng nói ra thành lời: “Ngũ ca mặc đồ này không đẹp.” Mặc thành như vậy, nàng còn tưởng là Triển Chiêu đây, ngày hôm qua nhìn thấy trên

đường, không chừng chính là hấn, hại nàng còn vì thế mất hồn hồi lâu. Nghĩ vậy, trong tư nghĩ khó tránh một chút oán hận nho nhỏ.

Bạch Ngọc Đường vốn dĩ còn đang do dự, nghe nàng nói như vậy, cảm thấy chán nản. Chia tay lâu như vậy, câu đầu tiên khi gặp lại là câu này! Cũng chỉ có Hiểu Vân mới có thể nói vậy.

“Nha đầu người đó!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, giận lẫy một câu, tay định búng trán nàng, lại bị nàng nhẹ nhàng ngăn lại, sau đó thấy nàng nhanh nhẹn bước lùi lại vài bước, đắc ý cười: “Ta lúc này không dễ để huynh khi dễ nữa đâu!”

Bạch Ngọc Đường cũng cười, đúng vậy, nghe nói Lăng Ba kia có thần năng, ba năm qua, nàng đi theo Lăng Ba tu đạo, tất nhiên không giống như trước nữa. Lúc ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, hấn không ở Khai Phong phủ, đối với chuyện nàng suýt nữa đánh mất tính mạng, cũng chỉ biết qua thư. May mắn sau đó có Lăng Ba xuất hiện, nếu không, khi đó hấn trở về, chỉ sợ chính là tham gia tang lễ của nàng. Hiện giờ tốt rồi, một người sinh động hoạt bát như vậy đứng trước mắt, so với cái gì cũng tốt hơn. Không chỉ có thế, xem ra tu vi võ nghệ cũng tiến bộ, ít nhất sau này có thể tự bảo vệ mình. Nghĩ như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường cảm thấy được an ủi, có điều... Muốn thắng được Bạch Ngọc Đường hấn không dễ đâu.

Đột nhiên, dưới chân Bạch Ngọc Đường dùng sức, nhảy lên một cái, tay trái một trảo, lấy tốc độ cực nhanh đánh tới Hiểu Vân. Hiểu Vân ban đầu không phòng bị, nhưng phản xạ cũng rất mau, thân mình lách sang một bên tránh được. Nhưng mà tay Bạch Ngọc Đường vẫn nhanh hơn, vừa cong vừa móc, đánh úp tới hướng ngược lại, Hiểu Vân xoay người về phía sau, hai tay chống đỡ, chân phải đã chuẩn bị đã ra ngoài, tới trước ngực Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không sợ nàng đá, chỉ sợ giày của nàng làm bẩn quần áo hấn, tay thu hồi, nghiêng người né tránh, tay kia hất tới sau lưng.

Cứ như vậy một bên đánh một bên đỡ, bất luận Hiểu Vân trốn thế nào, tay hấn như bóng với hình, luôn có cách đuổi theo. Nhưng nhìn như sắp đắc thủ, lại luôn thiếu một chút. Cứ như vậy, hai người giao thủ qua lại mười hiệp, cũng không thấy chân hai người cử động, thật sự là võ nghệ không tệ, rất phấn khích, khiến người trong khách điếm há mồm mà xem, đều tấm tắc khen ngợi.

Có điều, Hiểu Vân vẫn không thể địch lại Bạch Ngọc Đường, trong lòng nàng cũng biết rõ Bạch Ngọc Đường nhường nàng, vì thế kêu mệt, dứt khoát không né nữa. Bạch Ngọc Đường cũng cười cười thu lại tư thế.

Thấy hai người nghỉ tay, Đường Thực cùng Đường Phúc lúc này mới bước ra. “Thì ra Đinh cô nương và Bạch đại nhân có quen biết.” Đường Thực thấy ngôn hành cử chỉ của bọn họ rất thân thiết, có chút không câu nệ lễ nghĩa, liền biết quan hệ giữa bọn họ rất thân, trong lòng nhin không được một trận chua xót.

Bạch Ngọc Đường cùng Hiểu Vân đồng thời gật đầu.

“Đúng rồi, Ngũ Ca sao lại ở đây?” Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ta phụng lệnh Bao đại nhân tới đón Đường đại nhân đến Đãng Châu.” Bạch Ngọc Đường giải thích.

“Đón?” Hiểu Vân liếc mắt nhìn Đường Thục một cái. Bao đại nhân phải Bạch Ngọc Đường ngàn dặm xa xôi từ Khai Phong tới đây đón Đường Thục? Xem ra chuyện này không đơn giản.

“Chúng ta lên đường rồi nói sau.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường chuyển hướng sang Đường Thục, “Đường đại nhân, chúng ta khởi hành đi.”

Đường Thục thở dài, bọn họ cuối cùng cũng chú ý tới hắn, vội nói được rồi cùng Đường Phúc lên xe ngựa.

Tiểu nhị của khách điếm đã mang ngựa của Hiểu Vân tới, đã qua ba năm, con ngựa nhỏ năm đó, nay đã lớn lên rất nhiều. Nếu không phải Hiểu Vân nhắc, Bạch Ngọc Đường thật sự khó mà nhận ra con ngựa cao lớn cường tráng này, chính là A Tảo năm đó. A Tảo giống như vẫn còn nhận ra Bạch Ngọc Đường, lúc Bạch Ngọc Đường đến gần vỗ về nó, nó phì phì phun bọt khí. Một người một ngựa, coi như là đang giao tiếp.

Đường Thục vừa vặn nhắc mảnh xe ngựa, thấy một màn này, lại cảm khái, ngay cả con ngựa cũng quen biết đấy. Thở dài một tiếng, rồi vào trong xe ngựa, bảo Đường Phúc đánh xe.

Sáng sớm ít người, bọn họ rất nhanh ra khỏi cửa thành. Dọc theo đường đi, Bạch Ngọc Đường đơn giản giải thích tình hình hai năm qua của hắn cùng Khai Phong phủ với Hiểu Vân.

Bạch Ngọc Đường từ Kim Hoa về kinh không lâu, Hoàng Thượng chính thức hạ chỉ, cho hắn làm hộ vệ. Từ đó về sau, hắn đi theo bên cạnh Bao đại nhân cùng với Triển Chiêu, giúp đại nhân làm việc. Trong thời gian này, hắn mới chính thức cảm nhận được vì sao Bao đại nhân lại được dân chúng gọi là Bao Thanh Thiên, sự vĩ đại của ông, không chỉ ở chỗ xử án như thần, mà còn ở chỗ thiết diện vô tư, công bình liêm chính, không sợ quyền quý, đối xử bình đẳng. Cửa lớn Khai Phong phủ luôn mở rộng, dân chúng đều có thể đi vào cáo trạng, Bao đại nhân luôn theo luật làm việc, không kể nguyên cáo là ai, bị cáo là ai.

Ông có thể vì một người vợ đi tìm chồng mà đắc tội công chúa, chém đầu tên phò mã vứt bỏ thể tử, bắt trung bất hiếu, vì danh lợi mà không tiếc giết người diệt khẩu; ông cũng từng vì trăm ngàn nạn dân, không để ý tới thánh chỉ của Hoàng Thượng, kiên quyết đem chém Bàng Dục, con trai Bàng thái sư, kẻ ăn chặn vật phẩm cứu thiên tai, cướp đoạt dân nữ, giết hại dân chúng vô tội... Trong quãng thời gian này, những điều hắn thấy, đâu chỉ có từng đó.

Trong thời gian này, hắn cũng thật sự hiểu được Triền Chiêu, hiểu được vì sao hắn cam tâm gác lại cuộc sông giang hồ tự do tự tại, trở thành một hộ vệ bên cạnh Bao đại nhân. Sự ân nhân của hắn, là đôi lấy ba thước trời cao để bảo hộ vị thanh quan đáng quý của Tống triều, hắn thu cánh lại, là để giúp đỡ vị Thanh Thiên trong lòng dân chúng mở rộng chính nghĩa. Hắn thân nhập quan trường, không vì vinh hoa phú quý, không vì công danh lợi lộc, chỉ vì giang sơn xã tắc, hạnh phúc của dân chúng. Nhớ tới lúc trước mình còn vì hư danh “Miêu thủ” mà gây phiền toái cho hắn, muốn cùng hắn tranh cao thấp, bây giờ nghĩ lại, bản thân lúc ấy thật quá vọng động ngây thơ.

Nói tới đây, Hiểu Vân cũng cảm thấy vui mừng: “Triền đại ca vốn là người như vậy, may mắn cuối cùng huynh cũng hiểu huynh ấy. Tương lai huynh ấy không cần một mình chiến đấu nữa, mà các huynh cũng sẽ thành tri kỷ một đời.” Nói như vậy, trong lòng Hiểu Vân lại có chút ghen tị đến buồn cười, chỉ vì nghĩ hắn những năm gần đây có thể thường xuyên làm bạn bên cạnh người ấy, kê vai tác chiến, giúp đỡ lẫn nhau. Hiểu Vân không khỏi cười khổ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nàng vì sao như thế, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Hiểu Vân cười nói: “Ta đang nghĩ, mèo chuột là thiên địch, không ngờ cũng có thể một ngày hóa thù thành bạn, thật sự là thiên hạ kỳ văn!”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt lườm nàng: “Người chó có cười ta, tranh tài giữa ta và hắn còn chưa kết thúc đâu, rồi sẽ có một ngày Ngũ gia ta tranh cao thấp với hắn!” Tuy nói hiện tại đã có cảm giác kính trọng với Triền Chiêu, nhưng tính tình Bạch Ngọc Đường cao ngạo không dễ chịu thua, không thể thiếu nhiều phen luận bàn võ nghệ với Triền Chiêu.

Hiểu Vân chỉ cười, chỉ cần bọn họ không đánh thật, nói sao cũng được.

“Vây... Đường Thục thì sao?” Hiểu Vân nhìn xe ngựa phía sau.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra đằng sau rồi mới nghiêm mặt nói: “Đặng Châu đã chết tổng cộng ba thông phán mới bổ nhiệm, mỗi người đều làm không quá ba tháng là chết rất kỳ lạ. Tri phủ Đặng Châu báo tin người vì bệnh mà chết, nhưng trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, ai cũng biết trong đó có uẩn khúc. Nhưng mà, bởi vì Trình Nguyên tri phủ Đặng Châu, chính là cháu trai của Thái sư đương triều, biểu ca của Bàng quý phi đang được Hoàng Thượng sủng ái, Hoàng Thượng muốn điều tra cái chết của mấy vị thông phán, nhưng sợ quần thần xử lý qua loa cho xong trước kẻ quyền quý, vì thế đặc phái Bao đại nhân lấy lý do kiểm tra hải quân ở biên cảnh, lấy lý do tra soát Đặng Châu để điều tra án này, cũng bảo đảm an toàn cho thông phán mới bổ nhiệm.”

Hiểu Vân gật đầu, “Chuyện này quả thật chỉ có Bao đại nhân dám làm. Bao đại nhân sợ có người gây bất lợi cho Đường Thục, xuống tay trên đường hắn đi nhậm chức, cho nên phái huynh đến tiếp ứng?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nói: “Ta xuất phát từ ba ngày trước, ta nghĩ Bao đại nhân cũng đang trên đường tới Đãng Châu.”

“Đúng rồi, vừa rồi Đường Thực vì sao gọi ngươi là “Đinh cô nương?”” Vấn đề này đã canh cánh trong lòng Bạch Ngọc Đường đã lâu. Hắn nhớ rõ, ba năm trước lúc ở Hãm Không Đảo từng nghe nàng nói qua ba chữ “Đinh Hiểu Vân”, hắn đối với việc này vẫn luôn nghi ngờ.

Hiểu Vân nghiêng đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường một hồi lâu rồi mới mở miệng nói: “Nói ra, Ngũ ca có lẽ cảm thấy không thể tin, nhưng đây là sự thật. Ta không phải Công Tôn Hiểu Vân, mà là một u hồn ký thác vào thân thể Công Tôn Hiểu Vân, ta tên Đinh Hiểu Vân. Ba năm trước, ta từng không cẩn thận nói ra, bị huynh nghe thấy, khi đó huynh từng hỏi ta, đây là chuyện gì. Ngũ ca hẳn còn nhớ chứ?”

Lời nói của Hiểu Vân khiến Bạch Ngọc Đường ghen hợm một hồi, biểu hiện trên mặt thật giống như thấy yêu quái, không nói nên lời. Hiểu Vân thấy bộ dáng của hắn, phì một tiếng bật cười: “Ngũ ca, huynh bị ta dọa rồi sao? Có phải cảm thấy rất đáng sợ không?”

Bạch Ngọc Đường ngây ngốc một hồi, mới tỉnh táo lại, xì một tiếng: “Trên đời này không có chuyện khiến Bạch Ngọc Đường ta sợ hãi, chỉ là... Bất ngờ nghe được, cảm thấy... khó mà tưởng tượng được, không biết phải nói gì.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường lại nhìn Hiểu Vân, tựa hồ muốn nhìn ra manh mối nào đó.

“Ngũ ca, không cần nhìn, huynh không nhìn ra cái gì đâu, chỉ có thần tiên mới có thể nhìn thấy được.” Hiểu Vân cười chọc hắn.

“Thần tiên?” Nhắc tới hai chữ này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ tới một việc. Ba năm trước đây, hắn xong xuôi mọi chuyện ở Kim Hoa, ngày đêm hỏa tốc trở lại kinh thành, Hiểu Vân đã đi rồi. Khi đó, Triển Chiêu đối với việc của Hiểu Vân nói năng thận trọng, không chủ động đề cập tới. Bạch Ngọc Đường trong lòng biết Triển Chiêu vô cùng đau khổ, nên cũng không truy vấn. Hắn từ miệng Công Tôn Sách biết được sự tình từ đầu đến cuối, mà hắn cũng từng nghĩ, cả đời này cuối cùng không thể có duyên gặp lại nàng, nhưng mà không ngờ, hôm nay lại gặp được. Lúc vừa gặp thật quá vui mừng, khiến hắn không thể tin được chuyện này là thật.

“Sao ngươi lại xuất hiện ở đây, lại vì sao đi cùng Đường Thực? Không phải ngươi đi theo một thần nhân tên Lăng Ba tu đạo sao?”

“Mấy ngày trước, sư phụ cho ta xuống núi, cho nên ta tính trở về Khai Phong phủ. Nhưng mấy ngày trước gặp được Đường Thực, cơ duyên xảo hợp biết Bao đại nhân muốn đi Đãng Châu, vì thế đồng hành cùng hắn.” Hiểu Vân nhẹ nhàng lơ đãng đem chuyện gặp gỡ Đường Thực kể lại một hồi. Mấy năm qua cuộc sống của nàng chỉ đơn giản là uống thuốc chữa bệnh, học võ học y linh tinh, cũng không có gì đặc biệt đáng nhắc tới, chỉ nói qua loa mấy câu. Mà

một câu “Sư phụ cho ta xuống núi” kia, cũng cực kỳ đơn giản, rất có hương vị thái bình giả tạo. Khúc chiết trong đó, thật sự không thể nói với hẳn.

“Nói như vậy, người đang định cùng Đường Thực đến Đãng Châu à?” Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu hỏi nàng.

Hiểu Vân cười, “Nếu biết đại nhân đi Đãng Châu, ta tất nhiên không lý nào lại về Khai Phong.”

“Ồ?” Bạch Ngọc Đường nhưn mi.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn hẳn, “Cha ta khẳng định ở bên cạnh đại nhân, ta đương nhiên phải tới chỗ đại nhân rồi.”

Bạch Ngọc Đường cười khế, trêu chọc nói: “Không chỉ là vì Công Tôn tiên sinh, còn vì con mèo con kia...”

Hiểu Vân không đáp, chỉ nhìn về phía trước trầm mặc. Hai người không nói lời nào, chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp, tiếng bánh xe lách cách trên đường. Hồi lâu, nàng mới sâu kín thở ra một hơi: “Ta hiện tại thật muốn có một đôi cánh để bay tới đó.”

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng mắt nàng, giống như thấy trái tim nàng cũng bay xa, trong lòng nổi lên chua chát. Sớm biết là như thế, nhưng nghe nàng thân nhiên nói ra tâm sự của nàng, hẳn vẫn cảm thấy trong lòng không khỏe. Có điều, nàng vốn không phải người có thể gượng ép, bản thân cũng thích nàng chính vì điều đó mà, không phải sao? Thôi thôi, nàng coi mình như huynh trưởng, có muội muội như vậy, sao có thể nói không phải là chuyện tốt.

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, khoe miệng nhếch lên, mắt như hoa đào.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn hẳn một cái, không rõ hẳn vì sao lại cười thành như vậy, vẻ mặt khó hiểu.

“Ngũ ca vì sao vui vẻ như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, ra vẻ thần bí cười đáp, “Không nói với người.”

Hiểu Vân nghe vậy, hừ một tiếng, khinh thường quay đi. “Ai thèm!”

Bạch Ngọc Đường thấy nàng như vậy, nhin không được bật cười.

Hiểu Vân thấy vậy, vẻ mặt càng khó chịu, thấp giọng mắng: “Đồ điên!”

Bên trong xe ngựa, Đường Thực đang nhắm mắt dưỡng thần nghe được tiếng cười của Bạch Ngọc Đường, không cần nhìn cũng biết hai người họ trò chuyện thật vui vẻ, không khỏi có chút thần thức, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, đáng tiếc vị “thực nữ” này đã bị người ta “cầu” đi rồi. Mà Đường Phúc ngồi ở bên ngoài đánh xe, không khỏi lắc đầu than thở: đáng tiếc a đáng tiếc, thì ra hoa thơm đã sớm có chủ.

Chương 108

Vùng Đất Nhiều Thị Phi

Bạch Ngọc Đường cùng đoàn người Hiếu Vân năm ngày sau tới Đăng Châu. Một đường đi lần này bình an vô sự, ngoại trừ một đoạn nhạc đệm xảy ra khi vừa đi qua cảnh giới Đăng Châu.

Bốn người vừa vượt qua cảnh giới Đăng Châu, gặp được một đám cướp. Nói là cướp, kỳ thật chỉ là một đám nông dân đói khát không còn đường sống, người không được ăn no, bị bắt đắc dĩ mới có ý nghĩ quật khởi làm cướp.

Lúc những người đó đứng trước mặt bọn họ, cầm sài đao đòn gánh trong tay, run giọng nói: “Đánh đánh... Đánh... cướp”, Hiếu Vân cùng Bạch Ngọc Đường đều không nể tình mà bật cười. Đây giống như đánh cướp sao, không đợi bọn họ động thủ, Bạch Ngọc Đường phi ra mấy hòn đá, hoàn toàn đánh ngã cả đám người.

Những người đó thấy tình hình như vậy, cuống quýt quỳ xuống cầu xin tha thứ, liên tục hô “Đại hiệp tha mạng.” Hiếu Vân thấy bọn họ hoàn toàn không giống trộm cướp, hỏi bọn họ vì sao làm vậy, lúc này mới biết được nguyên do bên trong. Thì ra lương thực trong thôn bọn họ toàn bộ bị quan phủ thu mất, trong nhà không có lấy một hạt gạo, già trẻ lớn bé trong thôn sắp chết đói. Bọn họ bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này. Theo lý, thuế lương trung thu có mức nhất định, năm nay lại không có thiên tai, vốn sẽ không xuất hiện tình huống này, lại hỏi kỹ lại mới biết, thì ra quan địa phương lấy lý do “Triều đình chống kẻ thù bên ngoài, cần tăng lượng thu lương”, một mình tăng thu lương thực, vì thế gây ra cục diện hôm nay.

Đường Thục thấy bọn họ vốn là nông dân chất phác, không có ác ý, liền thả bọn họ rời đi, còn lấy ra bạc vụn trên người đưa cho bọn họ mua lương ăn. “Chẳng qua là nông dân chất phác, vậy mà bị buộc vào rừng làm cướp.” Nhìn “đám cướp” hốt hoảng bỏ chạy, Đường Thục thất vọng thở dài.

“Nơi này đã vào địa phận Đăng Châu, chỉ có Đường đại nhân có thể cứu bọn họ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.” Đó là lần đầu Hiếu Vân gọi Đường Thục là Đường đại nhân, vị thông phán mới của Đăng Châu này mới hai mươi tuổi, có thể nói là trách nhiệm trọng đại.

Đợi bọn họ vào tới nội cảnh Đăng Châu, tri phủ Đăng Châu Trình Nguyên sắp xếp cho họ đến ở trong quan xá của châu nha. Nói tới quan xá này, thật sự là xa hoa. Rường cột chạm trổ, bàn bằng gỗ lim, tranh chữ đồ cổ, không thiếu thứ gì. Một khách điểm nho nhỏ của tri châu phủ, nhưng lại tốt hơn cả hậu viện của Khai Phong phủ ở chốn kinh đô không biết bao nhiêu lần, có thể thấy tri châu nơi này ăn không biết bao nhiêu nước bần.

Trình Nguyên mời Đường Thục vào phòng khách, hai người hàn huyên một phen, Trình Nguyên cũng mời Bạch Ngọc Đường và Hiểu Vân tới, hẳn không biết thân phận hai người bọn họ, còn tưởng bọn họ là thân quyến của Đường Thục, Đường Thục liền nói với Trình Nguyên bọn họ là bạn của mình, không tiện gặp gỡ. Có điều Trình Nguyên thật sự là nhiệt tình, vẫn mời hai người bọn họ tham gia quan yến chiêu đãi tân quan.

Ban đêm, Bạch Ngọc Đường, Hiểu Vân cùng Đường Thục ba người đứng hện tới chỗ thiết yến của Trình Nguyên.

Lại nói, vì sao Hiểu Vân lại xuất hiện ở đây được? Theo lý mà nói trường hợp này không thể cho nữ quyến tham dự. Chỉ vì Hiểu Vân mấy ngày qua đều cải nam trang, hơn nữa lại dùng chút thủ pháp dịch dung. Dùng phấn tối màu làm da đen hơn một chút, vẽ lông mi thô, còn đặc biệt dùng mặt nạ da che tai, làm hầu kết giả, dáng người không có cách nào sửa, nhưng có thể lót bả vai, mặc rộng thùng thình với áo choàng không có thắt lưng, trên chân lại đi lót giày cao, không ai nhận ra nàng là nữ nhân nữa. Bạch Ngọc Đường cũng đã sớm thay ra bộ quan phục màu đỏ thẫm, mặc lại bộ áo trắng đặc trưng của mình, thay tên đổi họ, cùng Hiểu Vân xưng huynh gọi đệ, một người tên Đường Ngọc Bạch, một người tên Đường Ngọc Vân, giấu diếm thân phận đi bên cạnh Đường Thục, để tiện tra án.

Giờ phút này, bên ngoài tòa lầu tiếp khách giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt, ngựa xe như nước, tiếng người ồn ào. Yến tiệc vô cùng xa hoa, Bạch Ngọc Đường cùng Hiểu Vân lúc tới cửa tòa lầu thiết yến kia cũng phải chặc lưỡi ngợi khen, nói thật so với Hạnh Hoa Lâu còn xa hoa hơn. Đường Thục thấy vậy còn do dự có nên đi vào hay không, Trình Nguyên đã từ bên trong đi ra, thấy đám người Đường Thục, cuống quýt nghênh đón, vẻ mặt đầy ý cười: “Đường đại nhân, ngài đã tới, mau mau, mời vào!”

Đường Thục đang muốn từ chối, Hiểu Vân ghé vào lỗ tai hắn nói một câu: “Đây là vì phá án, là một phần công việc của ngươi.” Sau đó cùng Bạch Ngọc Đường nửa lôi nửa kéo kiên quyết đưa Đường Thục vào trong.

Trong đại sảnh trang trí vô cùng lộng lẫy xa hoa, mấy chiếc bàn tròn đã ngồi kín, trên bàn đặt đầy thức ăn và rượu. Trình Nguyên đưa Đường Thục vào sảnh, lớn giọng giới thiệu với mọi người. Bên trong phú hào địa phương, quan viên về hưu ngồi một bàn, còn có một bàn mới ngồi được một nửa số người, chính là để lại cho đám người Đường Thục. Khiến Đường Thục không nghĩ tới là, chủ nhân bữa tiệc này lại là Lý Khôn, ông chủ tiền trang⁽¹⁾ Tứ Hải. Mà Lý Khôn đó, sau khi nhìn thấy Đường Thục, vẫn ngồi nguyên ghé chủ vị, không đứng dậy chào, ngay cả “Đường đại nhân” cũng không buồn gọi một câu, thái độ cực kỳ ngạo mạn vô lễ.

Bạch Ngọc Đường nhận thấy, nếu là vài năm trước, chắc chắn đã đập bàn chửi mắng, có điều giờ hắn đi theo Bao đại nhân không phải là Bạch gia trước kia nữa, hẳn cố ý hỏi Trình Nguyên, Lý Khôn có phải vừa điếc vừa câm không,

sao thấy thông phán không thi lễ, qua đó mắng Lý Khôn một hồi, thay Đường Thực xả giận.

Có điều, Lý Khôn thật sự thâm trầm, cho dù trong lòng giận tới nghiến răng, nhưng bên ngoài vẫn bất động thanh sắc, đứng dậy thi lễ với Đường Thực, sau đó lại gọi rất nhiều mỹ nhân phục vụ. Đường Thực chưa bao giờ trải qua tình huống này, da mặt lại mỏng, cô nương kia vừa ngồi xuống bên cạnh hắt châm rượu, lại giở trò trên người hắt, hắt nhất thời đỏ mặt, thật sự không nhịn được nữa, vì thế phát tay áo bỏ đi. Đường Thực đi mất, Trình Nguyên nhất thời sững sờ. Cũng may, Bạch Ngọc Đường cùng Hiểu Vân vui vẻ ở lại, ra mặt giảng hòa.

“Bằng hữu này của tôi da mặt quá mỏng, để hắt đi đi, nào nào nào, các vị uống rượu, đừng vì thế mà mất hứng.” Bạch Ngọc Đường một tay ôm một cô nương, một tay cầm ly rượu trên bàn để cô nương kia rót đầy, rồi mời mọi người uống rượu, bộ dáng vô cùng hào hứng. Những trò vui chơi này, Bạch Ngọc Đường vô cùng quen thuộc.

Thấy như vậy, trong lòng Trình Nguyên đen tối nghĩ: chỗ Đường Thực hắt không đủ thông được, nhưng hai vị bằng hữu này lại có chút ý tứ. Nghĩ tới đó liền nâng ly rượu nói với Bạch Ngọc Đường: “Đường công tử quả nhiên sáng khoái, nào, mọi người cùng làm một chén đi.”

Đám thân hào phú hộ có mặt đều phụ họa nâng chén, Hiểu Vân cũng làm bộ hồ hững uống một ngụm, duy chỉ có một vị quan đã về hưu một mực yên lặng không lên tiếng, không tình nguyện mà uống rượu một mình.

Sáng sớm hôm sau, cửa thành vừa mở, một con khoái mã chạy như bay ra khỏi cổng thành. Người kỵ mã chính là Hiểu Vân nữ phần nam trang. Đêm qua Bạch Ngọc Đường nhận được tin, đám người Bao đại nhân giờ ngọ hôm qua đã tới quân doanh Đãng Châu. Vừa nghe được tin này, Hiểu Vân không ngồi yên được nữa, chỉ hận không thể lên ngựa chạy tới bên kia, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế lo lắng trong lòng, đợi tới sáng hôm sau.

A Tảo giống như biết được tâm tư nóng lòng của chủ nhân, chạy rất nhanh. Hiểu Vân ngồi trên ngựa, suy nghĩ lung tung. Tâm trạng nóng vội cũng không hẳn, vừa chờ mong vừa sợ hãi, cảm giác lo lắng bất an quấn quanh trong đầu, khiến tâm thần không yên. Nhưng nghĩ tới không lâu nữa sẽ gặp lại, lại nhịn không được nở nụ cười. Triển Chiêu, ta đã trở về.

Đãng Châu, cũng chính là Sơn Đông Bồng Lai hiện tại, là một nơi rất gần biển. Phía bắc là Bột Hải, phía đông là Đông Hải. Đối diện bờ bên kia chính là Triều Tiên, sau này phân ra là Bắc Triều Tiên và Hàn Quốc, hướng đông là Oa Quốc, sau này chính là Nhật Bản. Tuy rằng lúc này Triều Tiên cùng Oa Quốc vẫn còn là tiểu quốc, tạm thời không có nguy cơ xâm phạm Đại Tống, nhưng vị trí Đãng Châu đặc thù, vô cùng quan trọng với việc phòng thủ đường biển. Bởi vậy, đám người Bao đại nhân không dám lơ là. Đoàn người hôm qua giờ ngọ tới doanh địa, chiều qua đã tuần tra, sau đó cùng Công Tôn Sách bắt đầu thẩm tra đối sách phòng ngự quân sự, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Về phương diện thẩm tra sổ sách, Triển Chiêu không thể tham gia. Nếu hấn ngay cả thứ đó cũng thông thạo, vậy quan văn trong triều còn dùng làm gì? Đều về hưu cả đi. Vì thế hấn rời khỏi quân doanh, thăm thú xung quanh. Từ dân mà đi, theo dân mà tới, những lời này vô cùng có đạo lý. Chỉ có tự mình hòa mình vào với dân chúng, mới có thể hiểu rõ tình hình cuộc sống của người dân có khó khăn gì, lúc vận khí không tốt, còn có thể gặp phải những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bên ngoài quân doanh thủy quân Đãng Châu, có một trấn nhỏ. Trong trấn phần lớn là người địa phương, cũng có người nhà của các tướng sĩ thủy quân theo tới. Các tướng sĩ này ngày thường đều ở trong quân doanh chấp hành quân vụ, nhưng lúc rảnh rỗi, có thể trở về nhà gặp người thân. Đây cũng là yếu tố quan trọng ổn định quân tâm.

Trong trấn mỗi ngày mừng một, mừng năm đều có họp chợ, hôm nay chính là mừng một, trên con đường lớn xuyên qua trấn nhỏ xuất hiện vài quán hàng nhỏ. Đồ dùng ăn mặc, cũng coi như cần gì có đó. Rau dưa trái cây, thịt gà thịt bò tất nhiên không cần phải nói, đến cả sơn phấn bột nước của các cô nương, trâm cài tóc, đồ trang sức, đến mặt nạ, đèn lồng đám trẻ con thích, đồ chơi làm bằng đường; rồi vải vóc, châm tuyến thêu thùa, đến giấy mực viết chữ, văn phòng tứ bảo đều có; cũng có văn nhân bán tranh chữ, thầy tướng số xem bói, rục rờ muôn màu xếp thành một hàng dài, rất náo nhiệt.

Một thân lam sam sạch sẽ, đai lưng trắng thuần, bảo kiếm cầm trong tay, Triển Chiêu lúc không mặc quan phục luôn có bộ dáng như vậy. Lững thững đi trên đường, đặt mình vào sự huyền ảo của phố chợ, nhìn đám người rộn ràng nhón nháo qua lại hoặc dừng chân ở quán hàng có đồ mình cần mua, hơi thờ bình thản của cuộc sống này, lại khiến hấn cảm thấy an tâm mà cảm động.

Đúng vậy, hấn có được mấy ngày được như vậy? Sự bình thản ấy là điều hấn hướng tới mà không thể có được. Luôn bôn ba, luôn tra án, từ vụ án này tới vụ án khác, từ thành trấn này tới thành trấn khác, có lúc nào vui vẻ cùng thản nhiên được. Nhưng mà, nếu hấn không vất vả, vậy có thể làm gì khác? Thời điểm dừng chân, luôn dễ dàng bị cô độc cùng tịch mịch vây quanh, nhớ tới người trong lòng, mỗi đêm đều không thể ngủ nổi.

Có điều lúc này, hấn tình nguyện đi một mình, tại vì có người thật sự là quá ồn ào. Người này từ đầu khi bắt đầu tới chợ, cũng chưa từng dùng miệng, thật sự giống như chim lú rú kêu không ngừng. Điềm chết người là, nàng ấy đi theo sau hấn một tấc không rời, quán lấy hấn không tha.

“Đình tiểu thư, có thể đừng đi theo tại hạ nữa được không?” Triển Chiêu quay người bắt đắ dĩ hỏi.

“Không thể.” Người nọ trầm đình tiệt thiết trả lời: “Còn nữa, Triển hộ vệ, hiện giờ ta mặc nam trang, xin gọi là Đình công tử.”

Người nói chuyện là một cô nương ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu. Tuy mặc một thân nam trang màu lam nhạt, tóc cũng buộc cao như thư sinh, nhưng ai nhìn thấy cũng nhận ra nàng là nữ phần nam trang, hơn nữa là một cô nương có tư sắc. Nhưng mà tính tình này... Nghe thấy nàng nói hai câu đó, đã biết rất kiêu căng, không phải dễ chọc. Người này, chính là cháu ruột Phiêu kỵ đại tướng quân theo lời Bao Chứng, Đinh Nguyệt Hoa Đinh tiểu thư.

Triển Chiêu không nói gì, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, xoay người lại đi tiếp, cố gắng bỏ qua sự tồn tại của nàng. Nhưng mà Đinh Nguyệt Hoa coi như đã quen với thái độ của hắn, không chịu bỏ qua, tiếp tục không buông tha quần lấy hắn nói chuyện: “Triển hộ vệ, huynh xem cái kia...”

“Đinh công tử, tại hạ mời người ăn mút quả được không?” Triển Chiêu xoay người, ngắt lời nàng. Hy vọng lúc nàng ăn có thể nói ít đi một chút, có điều không biết nàng có thích ăn thứ đó không.

Đinh Nguyệt Hoa gật đầu như đảo lạc, “Được.” Nói thật, nàng còn chưa từng nếm qua thứ này.

Triển Chiêu mua một xâu mút quả nhét vào trong tay nàng, Đinh Nguyệt Hoa mãi ăn không nói nữa. Hắn cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, lỗ tai có thể nghỉ ngơi một chút. Nhận tiền thừa trả lại, Triển Chiêu vô thức chợt thấy có chút không thích hợp. Sức nặng của hai đồng tiền này không giống nhau. Tuy rằng khác biệt rất nhỏ bé gần như không thể cảm giác được, nhưng với sự linh mẫn của hắn, sao có thể không biết. Nhìn kỹ lại mới phát hiện hai đồng tiền này một cũ một mới. Đồng tiền mới so với đồng tiền cũ thô ráp hơn, hơn nữa nặng hơn một chút.

Triển Chiêu trong lòng còn nghi hoặc, vì vậy lại đi đổi thêm mấy đồng tiền mới, cầm trong tay suy nghĩ, so sánh với tiền cũ, khách quan quan sát, phát hiện hai đồng tiền quả nhiên có chỗ khác biệt. Đây là chuyện gì? Cầm về cho tiên sinh nghiên cứu mới được. Nghĩ xong, Triển Chiêu cất tiền vào túi.

Càng đến gần căn cứ hải quân Đãng Châu, mùi nước biển càng ngày càng dày. Gió biển ẩm ướt thổi trên mặt, có chút lạnh. Hiểu Vân đột nhiên có loại cảm giác “gần quê lại thấy sợ”, không hỏi cười nhạo mình nhất gan.

Trong chợ, tuy không chật chội lắm, nhưng không tiện cưỡi ngựa. Hiểu Vân liền xuống ngựa, dắt ngựa chậm rãi hòa mình vào đám người. Trong lòng suy nghĩ đều là Triển Chiêu. Nghĩ tới hắn nở nụ cười hàm chứa gió xuân, gọi nàng Hiểu Vân; nghĩ hắn dịu dàng vỗ đầu nàng, dặn nàng ở yên; nghĩ hắn khắp nơi che chở nàng, sợ nàng có gì sơ xuất; nghĩ hắn chăm sóc đút cho nàng ăn, dung túng nàng làm nũng; nghĩ tới cái ôm thâm tình của hắn, nụ hôn ngọt ngào của hắn. Nghĩ tới những điều đó, cảm giác thật mỹ mãn, khổ cực từng chịu, một chút một chút đều không còn quan trọng. Loại hạnh phúc này, ngọt ngào này, đã sớm khắc sâu vào trong lòng, không như tình cảm của nàng đối với hắn, lau mãi không sạch.

Những ký ức đó rõ ràng như mới ngày hôm qua. Mà nay, từ biệt bao năm, không biết mọi thứ còn như trước?

Bên trong đám đông, xa xa, nàng thấy được hắn. Tóc dài đen nhánh, búi lại bằng dải khăn đính ngọc lam, khuôn mặt tuấn lãng, mang theo ý cười nhợt nhạt. Mà nụ cười kia, trong sự lạnh nhạt mang theo thần sắc lạnh lùng, cô tịch mà trong trẻo. Mày khễ nhíu lại, tựa như sâu hơn trước một chút, có lẽ mấy năm qua vì vụ án mà lo lắng. Hắn luôn như vậy, vẫn luôn như vậy, vì rất nhiều chuyện, rất nhiều người mà không an tâm.

Màu lam, vẫn là màu lam như trước. Màu lam dễ nhìn như vậy, giống như biển lớn màu xanh, mặc trên người hắn rất xứng, con người hắn cũng giống như biển lớn, với màu xanh thâm thúy đầy lôi cuốn. Dáng người thon dài, đứng yên trong đám người, dáng vẻ cao lớn, khí chất tao nhã, luôn khiến người ta phải nhìn theo. Hắn vẫn như trước, khiến nàng không thể dời mắt.

Ghi chú:

1. Tiền trang: ngân hàng tư nhân thời cổ đại.

Chương 109

Từ Biệt Nhiều Năm

Triển Chiêu mơ hồ cảm thấy có một đôi mắt sáng quắc đang nhìn hắn.

Quay lại nhìn, phát hiện cách xa mấy bước, một thiếu niên nắm một con ngựa, yên lặng đứng ở đó, si ngốc nhìn hắn. Hắn ta si ngốc nhìn mình như vậy, Triển Chiêu lại không thấy phản cảm, ngược lại cẩn thận quan sát.

Thiếu niên này, một thân áo dài màu nâu rộng thùng thình, làn da hơi đen, nhưng mi thanh mục tú, ngũ quan tinh xảo, bộ dáng rất đẹp. Giờ phút này, cặp mắt to sáng ngời, không nhúc nhích nhìn hắn, trong mắt như có hơi nước bay ra, giống như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, một luồng cảm xúc không thể nói rõ ràng nảy lên trong lòng. Hắn ta, bộ dáng so với Hiểu Vân có bảy phần giống nhau, nhất là ánh mắt, khiến hắn nghĩ là Hiểu Vân đang nhìn mình. Khó trách, vừa nhìn thấy hắn ta, hắn đã có cảm giác giống như từng quen thuộc, giống như, đã quen biết từ rất lâu.

Hai chân như giống như tự có ý thức, không tự chủ được cử động. Bất tri bất giác đã đi tới trước mặt người kia, nói chuyện với hắn: “Tại hạ Triển Chiêu, vị tiểu ca này rất quen mặt, xin hỏi tiểu ca...”

Âm thanh trong trẻo truyền vào trong tai, nhẹ nhàng, gõ vào trong lòng Hiểu Vân. Giọng nói đã lâu không nghe, quen thuộc như vậy, chân thật như vậy, lại xa xôi như vậy. Đã bao lâu rồi, hình như đã hơn một ngàn ngày. Thì ra, đã qua lâu như vậy, lâu tới có chút xa lạ, lâu đến mức khiến nàng khi nghe lại giọng nói của hắn, giống như đã gặp lại ở kiếp sau.

“Triển đại ca...” Cảm xúc trong nháy mắt tràn lên. Chua xót ở bên nhau, thông khổ biệt ly, dày vò tương tư, vui sướng gặp lại, lập tức đều xông lên. Nước mắt không tự giác chảy ra, mũi đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào.

“Triển đại ca...”

“Người! Người là...” Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn, nhìn hấn ta, vẻ mặt chấn kinh cùng bất khả tư nghị. Giọng nói này, giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy. Sao có thể, sao có thể giống như vậy, giống với giọng nói của nàng! Chẳng lẽ là hấn nghe lầm, nhưng mà, hấn sẽ không quên giọng nói của nàng, vĩnh viễn cũng không. Tim của Triển Chiêu, ức chế không được bắt đầu nhảy điên cuồng, là nàng sao? Sẽ là nàng sao?

Lúc này sắc mặt Triển Chiêu lúc xanh lúc trắng, vừa khiếp sợ vừa nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào đối phương, muốn từ trên người hấn ta nhìn ra chút manh mối. Nhưng bất luận nhìn thế nào, người này cũng là một thiếu niên nam tử, nhìn không giống Hiểu Vân lắm, nhưng có giọng nói giống hệt như nàng! Hấn thật sự không rõ, đây là chuyện gì.

Hiểu Vân thấy sắc mặt thay đổi liên tục của hấn, nhìn ánh mắt không dám tin và tràn ngập nghi hoặc của hấn, lúc này mới nhớ ra mình đã dịch dung, lúc này trong mắt hấn, bề ngoài của nàng chẳng khác gì nam nhân.

Hiểu Vân nở nụ cười, “Triển đại ca, ta là Hiểu Vân đây.”

Hai chữ kia rơi vào tai Triển Chiêu, giống như sét đánh vậy, trong lòng hấn nổ tung. Hiểu Vân, là Hiểu Vân? Nhưng vì cái gì...

Triển Chiêu tỉ mỉ nhìn người đứng đối diện hấn, ánh mắt, mũi, môi, từng chút từng chút, không hề lơ là. Trên mặt người đó, chỗ nước mắt chảy qua có để lại chút dấu vết, hình như là phấn trên mặt bị trôi đi một ít. Chẳng lẽ Hiểu Vân dịch dung, nữ phần nam trang? Nhưng mà... Làm sao giải thích được hầu kết?

“Người, quả nhiên là Hiểu Vân?” Lúc này, trong lòng Triển Chiêu dậy sóng mãnh liệt, bên ngực trái như trống đập vội, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Nhưng mà, vẫn còn nghi hoặc. Lãng Ba từng nói, sau khi chia ly, cuộc đời này bọn họ không thể gặp lại. Nhưng người đứng ở trước mắt này, lại tự xưng là Hiểu Vân, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Hiểu Vân thấy ánh mắt hấn vẫn dừng lại ở yết hầu của mình, lúc này mới nghĩ ra điểm mấu chốt. Vì thế dặt tay hấn nói: “Huynh theo ta.”

Triển Chiêu nhìn hấn, ngây ngốc gật đầu, sau đó để mặc hấn dặt đi. Bàn tay dặt trong lòng bàn tay mình, bụng ngón tay có chút chai, nhưng mu bàn tay bóng loáng, ngón tay tinh tế thon dài. Triển Chiêu nhìn bàn tay kia, lại hơi nghiêng đầu nhìn nàng, luôn cảm thấy không đúng, khiến người ta có cảm giác không rõ ràng. Muốn nói, lại sợ đánh mất thứ gì đó, vì thế luôn trầm mặc, chỉ nhìn hấn, nhìn không chuyển mắt.

Một đường này, hai người đều không nói chuyện. Thấy một khách điếm, Hiểu Vân liền kéo hắn vào, lấy một gian thượng phòng. Tiểu nhị rất nhanh chóng mang nước ấm rửa mặt tới, thấy hai nam tử nắm tay đi vào phòng, không khỏi nhìn thêm mấy lần. Hiểu Vân sau khi đuổi hắn đi, liền đóng cửa lại. Sau đó từ trong túi hành lý lấy ra một cái bình sứ, đổ chất lỏng trong bình vào bên trong nước ấm, sau đó dùng nước đó rửa mặt, lỗ tai cùng cằm cổ. Sau đó ở trước mặt Triển Chiêu lấy da bọc lỗ tai cùng hầu kết giả gỡ xuống. Sau khi khôi phục dung mạo ban đầu của mình, nàng đứng trước mặt mỉm cười nhìn hắn, lúc này mới nói chuyện: “Triển đại ca, là Hiểu Vân đây!”

Nổi chờ mong kia, theo thời gian khuôn mặt nàng được khôi phục, dần dần dâng lên, nhảy nhót. Cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt kia, là dung nhan vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ.

Làn mi cong cong, không vẽ mà dày; một đôi mắt như hồ thu, sáng như ngọc lưu ly; khuôn mặt trong sáng thân nhiên; hai gò má muợt mà, đỏ ửng tự nhiên; đôi môi không tô son mà đỏ; ý cười trong suốt. Đây là Hiểu Vân của hơn hai năm trước, so với lúc đó có thêm chút ý nhị của nữ nhân; còn có đôi mắt kia, vẫn trong sáng lương thiện như trước, lại thêm phần tự tin.

Giờ khắc này, Triển Chiêu chỉ cảm thấy tim đập như sấm, trái tim giống như sắp từ trong ngực nhảy ra ngoài. Hắn đã lâu chưa từng kích động như vậy. Nhưng mà, tất cả, đều khiến hắn có cảm giác không thật, giống như đang nằm mơ. Hắn không dám lớn tiếng nói chuyện, cũng không dám dùng sức, chỉ nhìn nàng chằm chằm, sợ chớp mắt một cái, sẽ từ giấc mộng này tỉnh lại.

Hắn, cố gắng ép chặt tâm tình đang ngày càng bành trướng của mình, vươn tay khẽ xoa mặt nàng.

Làn da dưới ngón tay, trơn mềm như nước, không có chút nếp nhăn; tóc đen thả dài, mềm mượt mà suôn muợt, không có một sợi trắng nào. Nàng tuổi trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy, ở ngay trước mặt hắn.

Đây là thật chăng? Đây, thật giống như nằm mơ.

“Hiểu Vân, thật là nàng?” Đôi mắt Triển Chiêu phủ kín sương trắng, không xác định nhìn Hiểu Vân.

“Triển đại ca...” Nhìn hai mắt Triển Chiêu ướt át, cẩn thận nhìn mình, khiến Hiểu Vân đau lòng xót dạ, vội nhào tới, đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, ôm thật chặt: “Là ta, ta đã trở về.”

Ngực bị va vào có chút run lên, nhưng mà, rất thật. Hiểu Vân thật sự ở ngay trước mắt, ngay trong lòng, không phải tưởng tượng trong đầu hắn, cũng không phải ảo ảnh trong mơ. Nàng chân thật ở ngay bên cạnh mình. Một tiếng thở dài từ trong miệng tràn ra. Triển Chiêu vươn tay, ôm người trong ngực. Ngón tay quần quanh từng búi tóc đen của nàng, hương thơm quanh quần bên mũi, ôm chặt lấy, lấp đầy một góc trong lòng nàng, một góc đã khuyết mất sau khi nàng đi, cuối cùng đã trở lại.

Lúc trước Lăng Ba nói câu kia, vẫn rõ ràng ở trong đầu hắn. Vốn tưởng cuộc đời này đã không có cách nào gặp lại, vốn tưởng rằng, hắn sẽ tiếp tục cô độc như vậy. Nhưng mà, không ngờ, nàng đã trở lại, trở về bên cạnh hắn, đứng trước mặt hắn, chân chân thật thật. Hắn còn có thể nhìn thấy nàng, ôm lấy nàng.

Ba năm qua, hắn không lúc nào không thôi tưởng niệm, cũng không lúc nào không ngừng đau đớn. Ba năm chia lìa, bao nhiêu nhung nhớ từng giọt tích lũy, vào lúc này giống như đê vỡ. Nhưng mà, vô hạn cảm khái, cuối cùng chỉ nói ra một câu. Một câu nhẹ nhàng, chân thật, khiến người ta an tâm.

“Hiệu Vân, nàng đã trở lại.”

Hiệu Vân tựa vào ngực hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, trong tai nghe tiếng tim hắn đập, lúc này mới cảm thấy, tràn đầy trong lòng, đều là hạnh phúc. Hạnh phúc khiến nàng muốn rơi lệ, khóe miệng lại nhẹ nhàng cong lên. Thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ hóa thành một câu: “Triển đại ca, ta đã trở về.”

Ôm nàng vào trong lòng, nghe giọng nói của nàng, cảm nhận được hơi thở cùng nhiệt độ của nàng, Triển Chiêu mới thật sự có cảm giác trở về. Khẽ tách khỏi nàng, Triển Chiêu nhìn nàng, dịu dàng, thâm tình.

“Vân Nhi, ba năm trước đây, ta bắt đắc dĩ để nàng rời đi. Vốn tưởng rằng kiếp này khó lòng gặp lại. Nhưng hôm nay, nàng đã trở về bên cạnh ta, đứng ở nơi này, có phải ta có thể nắm lấy tay nàng, vĩnh viễn không buông tay nữa?” Triển Chiêu nhìn nàng, gần từng tiếng. Hắn thật sự không bao giờ muốn buông tay nàng lần nữa, nếu nàng lại rời khỏi hắn, tim của hắn sẽ đi theo mất.

Một câu tưởng như nhẹ nhàng băng quơ, mỗi từ lại chứa đựng bao nhiêu đau xót cùng thâm tình. Mỗi một chữ đều đánh vào lòng Hiệu Vân. Nàng biết, hắn vẫn luôn luyện tiếc nàng, vẫn luôn như vậy. Nếu không phải vì cái gọi là vận mệnh kia, nếu không phải thứ “vận mệnh đã định” chết tiệt kia, bọn họ cũng không cần phải chia lìa...

Trong mũi đau xót, nước mắt không nhịn được tràn ra vành mắt. Hiệu Vân nhìn hắn, ra sức gạt đầu: “Có thể, Triển đại ca, ta sẽ không bao giờ rời huynh nữa.” Số mệnh cái gì, nàng mặc kệ. Cho dù tan xương nát thịt, cho dù hô phi yên diệt, chỉ cần nàng còn sống, sẽ ở bên cạnh hắn, chỉ cần ở bên cạnh hắn.

Vai của nàng bị nắm chặt, nhưng nàng không cảm thấy đau đớn, nhưng nhìn ánh mắt hắn, bình thường sáng như minh châu, thâm sâu như ngân hà, tràn ngập thâm tình, nàng cứ vậy rơi vào bên trong, sâu ở bên trong, không kiềm chế được. Hai người si ngốc nhìn nhau, trong mắt chỉ có lẫn nhau, không nhìn thấy gì khác. Thật lâu thật lâu, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

“Vân Nhi...” Một đôi bàn tay to lớn, có chút thô ráp, mang theo hơi ấm, khẽ vuốt qua mặt nàng, sau đó dừng lại ở gáy nàng. Tiếng gọi giống như tiếng tình nhân nỉ non, khiến Hiệu Vân rung lên, không hiểu sao lại đỏ mặt. Một tiếng Vân nhi kia, thân thiết như vậy, ái muội như vậy, triền miên như vậy. Nhìn ánh

mắt hấn, lòng Hiểu Vân không khống chế được điên cuồng nhảy lên, tim đập như sấm, bên tai nàng giống như nổi trống, đôi tay đang ôm lấy thắt lưng hấn, nhịn không được khẽ rung động.

Khuôn mặt trước mắt ngày càng gần, ngày càng mơ hồ. Hiểu Vân nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu, nụ hôn khẽ dừng lại trên môi nàng. Nhẹ nhàng, mềm mại như lông chim, rơi trên môi nàng. Cảm xúc vừa mềm vừa ngứa, khiến môi nàng rung lên. Hiểu Vân không tự chủ được liếm môi, lại vô tình đụng phải bờ môi đang điểm nhẹ trên môi nàng.

Đầu lưỡi ướt át mà mềm mại, đụng tới đôi môi, cảm giác tê dại giống như điện giật vậy, trong nháy mắt lan đi khắp cơ thể. Va chạm nhẹ nhàng, trong chốc lát gọi ra tất cả tưởng niệm cùng ký ức của hấn đối với nàng. Giờ phút này, trong đầu hấn chỉ có một ý niệm, ôm chặt lấy nàng, hôn nàng. Mà hấn quả thật làm như vậy. Ôm chặt lấy nàng, muốn dùng hết toàn lực hôn nàng. Đôi môi mềm mại của nàng, hàm răng như ngọc, đầu lưỡi mềm mại, đều có dấu vết của hấn để lại, hơi thở của hấn, giống như muốn đền bù lại chỗ trống ba năm nàng không ở bên cạnh.

Môi bị hôn có chút run lên, hấn dùng sức, khiến nàng muốn khóc, không phải vì mình đau, mà vì đau lòng cho hấn. Ba năm, trong lòng hấn nhất định rất khổ sở. Bị nhớ nhung tra tấn, bị cảm giác tịch mịch cắn nuốt, nàng làm sao lại không biết? Những thứ đó có thể bức người ta phát điên. Nhưng nếu không phải có niềm tin một ngày nào đó nhất định có thể gặp lại, nếu không phải nhớ kỹ từng giây phút ở bên cạnh hấn, nàng, làm sao có thể vượt qua ba năm này? Còn hấn, lại chỉ có hồi tưởng, không có hy vọng, hấn làm sao có thể tiếp tục.

Triển đại ca...

Nước mắt, nhịn không được chảy xuống, theo hai má rơi xuống cằm cô.

Hiểu Vân mở ra đôi môi, nhiệt tình đáp lại hấn, nàng muốn nói cho hấn biết, nàng thương hấn, nàng nhớ hấn.

Môi chạm vào nhau, hơi thở lẫn lộn hòa vào một chỗ, gần như không thể phân biệt ai đang thở dài, ai đang cảm khái. Cứu biệt gặp lại, ngôn ngữ thật ít ỏi. Giống như chỉ có nụ hôn triền miên này, mới có thể diễn đạt tình cảm cho đối phương, và cả nỗi nhớ dày đặc không thể nói thành lời.

Cho dù năm tháng trôi qua, cho dù xa cách ngàn dặm, cho dù không thể gặp gỡ, tình cảm của chúng ta, vĩnh viễn không chia lìa.

Chương 110

Lời Đồn Đoạn Tụ

Bên này, Đinh Nguyệt Hoa bị Triển Chiêu bỏ qua, nhìn thấy hấn đột nhiên cùng một nam tử nói chuyện, sau đó lại nhìn hai người không coi ai ra gì nắm

tay bỏ đi, khiếp sợ không kịp phản ứng. Đợi nàng hồi phục tinh thần, Triển Chiêu bọn họ đã không thấy bóng. Tìm một hồi không thấy, đành tự mình về doanh địa trước.

Trương Long, Triệu Hồ canh giữ bên ngoài doanh trướng của Bao đại nhân, xa xa thấy Đinh Nguyệt Hoa đi tới, khoanh tay trước ngực, mày nhíu chặt, giống như đang suy nghĩ gì đó. Đợi nàng đến gần, hai người cùng nhau mở miệng: “Đinh tiểu thư.”

Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu lên, nhìn Trương Triệu hai người, đột nhiên nói một câu: “Ta biết vì sao Triển hộ vệ đến nay chưa lập gia đình rồi.”

Ba năm trước đây, người thấy Triển Chiêu cùng Hiểu Vân bá đường thành thân rất ít. Một ngày sau khi hành lễ, Hiểu Vân bị Lăng Ba mang đi, mà Hiểu Vân đi rồi, người của Khai Phong phủ đối với việc của Hiểu Vân không đề cập tới, càng không kể với bên ngoài. Bởi vậy, ngoại trừ mấy người lúc ấy có mặt, căn bản không có ai biết Triển Chiêu đã thành hôn. Cho nên, Đinh Nguyệt Hoa vẫn nghĩ Triển Chiêu đến nay vẫn lẻ loi một mình.

Lúc này, Triển Chiêu đã hai mươi bảy, ở Đại Tống triều đã là một người lớn tuổi, nam tử nữ tử ở tuổi này đều đã có con cái tám chín tuổi. Giống như Trương Long, hai lăm tuổi, tuy rằng kết hôn muộn, nhưng cũng đã có con hai tuổi. Triển Chiêu lớn hơn Trương Long hai tuổi, lại chưa cưới vợ, không khỏi khiến người không biết nội tình sinh nghi. Triển hộ vệ điều kiện tốt như vậy, nữ nhân muốn gả cho hắn nhiều đến nỗi có thể xếp từ cửa Khai Phong phủ đến tận cổng thành, vì sao hắn đã hai bảy tuổi còn chưa thành hôn?

Vấn đề này, đã trở thành đề tài hàng đầu để bàn tán của dân chúng Khai Phong phủ lúc trà dư tửu hậu, không có việc gì nhàm chán liền bị đem ra thảo luận.

Mà đáp án, đủ mọi kiểu. Người của Khai Phong phủ có đôi khi trong lúc vô tình nghe được, cũng không cho ý kiến, chỉ cười trừ. Việc này bọn họ đã quen. Cho nên, lúc Đinh Nguyệt Hoa nói như vậy, Trương Triệu hai người cũng không có phản ứng gì, chỉ nhướn nhướn mi, không trả lời.

Đinh Nguyệt Hoa cũng mặc kệ hai bọn họ có quan tâm hay không, tự nói chuyện tiếp: “Bởi vì Triển hộ vệ không thích nữ sắc, cho nên đến nay chưa lập gia đình.” Nói xong, còn làm như rất bình thường gật đầu: “Ừ, đúng là như thế.”

Không thích nữ sắc? Đây là ý gì, Triển đại nhân luôn tự kiểm chế, chưa bao giờ bị nhan sắc mê hoặc, đây là chuyện mọi người đều biết, cần gì đến lượt Đinh Nguyệt Hoa nói ra, hơn nữa, chuyện này thì có liên quan gì tới chuyện Triển đại nhân không cưới vợ? Trương Triệu hai người khó hiểu, nghi hoặc nhìn Đinh Nguyệt Hoa.

“Các ngươi không hiểu?”

Trương Triệu hai người cùng lắc đầu, “Không hiểu.”

“Ta là nói, Triền đại nhân của các người thích nam nhân, cho nên đến nay chưa lập gia đình!” Đinh Nguyệt Hoa trợn mắt tung ra một viên hỏa dược, âm một tiếng nổ khiến Trương Long Triệu Hồ hai người trợn mắt há hốc mồm.

Một đội quan binh trùng hợp vừa đúng lúc tuần tra tới chỗ này nghe được, kinh ngạc đến quên đi đường, thiếu chút vỡ thành một đoàn, binh khí trên tay rơi loảng xoảng.

“Đinh tiểu thư không thể nói lung tung, phá hỏng danh dự của Triền đại nhân.” Trương Long cuối cùng tìm lại được giọng nói, lạnh lùng nói. Đinh Nguyệt Hoa này không phải ghi hận Triền đại nhân không mang theo nàng, bịa đặt sinh sự trả thù chứ?

“Đây là thật sự, ta không có nói lung tung.” Đinh Nguyệt Hoa khó chịu khi mình bị nghi ngờ, bất giác lớn giọng: “Ta tận mắt thấy, Triền Chiêu ở trên chợ gặp được một thiếu niên tuấn tú, bọn họ ngay trên đường liếc mắt đưa tình, còn không coi ai ra gì nắm tay bỏ đi. Người xem, đến bây giờ còn chưa trở về nữa!”

Đội binh lính vừa cầm binh khí lên, nghe được tin này quá rung động! Có điều binh khí không thể lại rơi. Tướng sĩ đứng đầu sửa sang lại đội ngũ, làm như không có việc gì đi tiếp.

Trương Long Triệu Hồ đã chết đứng như hóa đá ở đó, bọn họ thật sự rất khó tưởng tượng chuyện này, nhưng mà nghe nàng nói không giống như nói dối, lại cảm thấy có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Triền đại nhân của bọn họ thật sự... Có lẽ cũng có thể, Hiểu Vân cô nương đi rồi, Triền đại nhân nản lòng thoái chí, cho nên mới... Hơn nữa, mấy năm qua thân thiết với Bao đại nhân như vậy, thì ra là...

Lúc này bọn họ hai người ý nghĩ đúng là nhất trí, mồ hôi chảy ròng ròng, hai người liếc nhau, vội lắc đầu nói: “Không đâu, Triền đại nhân nhất định không như vậy, trong đó nhất định có hiểu lầm.” Nhưng mà lời này nói ra vẫn có chút lo lắng không yên.

“Hừ, các người không tin? Tốt lắm, chúng ta cứ chờ xem.” Đinh Nguyệt Hoa liếc nhìn bọn họ, định rời đi.

Lúc này màn doanh trướng bị nhắc lên, Công Tôn tiên sinh bước ra: “Đinh tiểu thư đừng bước, đại nhân mời Đinh tiểu thư vào nội trướng nói chuyện!”

“**K**hách quan, mời bên này, cẩn thận bậc thang...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện và tiếng bước chân đi lại, người trong phòng đang thâm tình hôn nhau, lúc này mới dần dần ngừng lại. Nhìn đôi môi

đôi phương có chút ướt át mà sung đỏ, hai người đều ngượng đỏ mặt. Hiểu Vân cúi đầu, nhìn vạt áo của Triển Chiêu, không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Phản ứng vừa rồi của mình, thật sự là có chút...

Bộ dáng của Hiểu Vân lúc này rơi vào mắt Triển Chiêu, có chút thẹn thùng, không khỏi nhìn tới ngậy ngốc, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, kéo tay nàng ngồi xuống cạnh bàn, nhìn nàng hỏi: “Hiểu Vân, sao nàng lại ở đây?”

Hiểu Vân lúc này mới ngẩng đầu nhìn hắn, nghĩ một chút mới nói: “Một tháng trước, ta được sư phụ cho phép, rời khỏi Thiên Sơn. Vốn ta định về Biện Lương, trên đường trùng hợp gặp Đường Thực, biết đại nhân muốn tới Đãng Châu, vì thế đồng hành cùng hắn, sau đó ở trên đường lại gặp được Ngũ ca tới tiếp ứng, hôm qua chúng ta mới tới Đãng Châu. Đêm qua Ngũ ca biết được các huynh đã tới nơi này, cho nên, sáng sớm ta liền chạy tới đây.”

Hiểu Vân nói xong, ánh mắt luôn dừng trên mặt hắn.

Triển Chiêu nghe nàng nói vậy, trong lòng biết nàng tất nhiên là nóng lòng gặp hắn, mới vội vàng như thế, trong lòng lại lo lắng, muốn vỗ vỗ tay nàng. Nhưng mà, hắn vẫn có nghi vấn, mà nghi vấn này, đã xuất hiện ngay ở thời điểm Hiểu Vân nói ra thân phận của nàng.

“Hiểu Vân, ba năm trước đây, Lăng Ba tiên sinh từng nói, lần này hắn mang nàng rời đi, chúng ta có lẽ không còn gặp lại. Hơn nữa...” Nói tới đây, Triển Chiêu ngừng lại, nhìn Hiểu Vân, muốn nói lại thôi. Những lời này, hắn không thể nói ra miệng. Cho dù là nàng, hay là hắn, nghe được câu này, cũng đều sẽ đau lòng không chịu nổi.

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu muốn nói lại thôi, liền nắm lấy tay hắn lắc đầu. Mặc dù hắn không nói ra, nàng cũng biết hắn muốn nói gì. Những lời này, là chủ đề cấm kỵ mà ai trong bọn họ cũng không muốn nhắc tới. Chỉ khác nhau ở chỗ, hắn hoàn toàn không biết nguyên nhân, còn nàng lại biết hết toàn bộ nhân quả bên trong.

Chuyện của Công Tôn Hiểu Vân, chuyện của nàng, còn có nhân duyên của bọn họ. Mệnh của Công Tôn Hiểu Vân là không có tư hồng, mà nàng lại cùng Triển Chiêu định thân. Có lẽ nguyên nhân như vậy, nàng mới gặp vận rủi, mệnh thác sớm tới. Chỉ vì, nàng làm rối loạn mệnh số của Công Tôn Hiểu Vân. Câu nói kia của Lăng Ba, là vì cứu nàng, cũng vì chỉnh lại quỹ đạo vận mệnh của Công Tôn Hiểu Vân. Nhưng mà, từ ba năm trước, sau khi nàng mượn thân thể Công Tôn Hiểu Vân hoàn hồn, rất nhiều chuyện cũng bắt đầu biến đổi.

Linh hồn của Đinh Hiểu Vân, thân thể của Công Tôn Hiểu Vân, ai nói được rõ ràng, hiện tại nàng đang gánh vận mệnh của ai? Kỳ thật, từ thời điểm bắt đầu, mọi thứ đã rối loạn, không thể dựa vào cái gọi là “mệnh số” nữa. Bởi vì, nàng cùng hắn yêu nhau. Hai người đã quyết định bên nhau đến già, sao có thể bỏ qua nhau, lãng quên nhau?

“Triển đại ca, cho dù người khác nói thế nào, ta vẫn là thê tử của huynh, vĩnh viễn cũng không thay đổi.” Hiểu Vân yên lặng nhìn Triển Chiêu, kiên định nói.

“Thật vậy sao?” Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, có chút không xác định. Kinh hỉ sau khi gặp lại đã lắng xuống, hẳn lại nghĩ tới chuyện ba năm trước. Năng lực của Lăng Ba vô cùng kỳ diệu, hẳn đã thấy qua, câu nói nghiêm túc kia của hắn ta, không thể là tùy tiện nói ra. Ba năm trước, nàng thiếu chút đã đánh mất tính mạng, nỗi sợ hãi này, tới giờ nghĩ lại còn chưa hết. Hẳn thật sợ, ở bên cạnh hắn, nàng sẽ gặp bất hạnh. Nếu nói ở bên cạnh hắn sẽ đem vận rủi đến cho nàng, hẳn tình nguyện bỏ họ trời nam đất bắc. Như vậy, ít nhất hẳn biết nàng còn sống khỏe mạnh, ít nhất bọn họ có thể hoà niệem về nhau.

“Triển đại ca, đây là đương nhiên. Chúng ta đã bái đường, đã động phòng, không phải vợ chồng thì là gì, chẳng lẽ huynh muốn không thừa nhận?” Hiểu Vân ra vẻ tức giận, nhưng lại thật sự khiến Triển Chiêu nóng nảy.

“Cho dù chúng ta chưa từng bái đường, trong lòng ta, nàng sớm đã là thê tử duy nhất của ta ở kiếp này, huống chi chúng ta đã chính thức làm lễ nạp thái, đã lạy thiên địa. Ta sao có thể không thừa nhận nàng là thê tử của ta.”

Thấy hắn vừa vội vừa giận, Hiểu Vân xì một tiếng bật cười: “Triển đại ca, huynh đừng vội, ta nói đùa thôi.”

Triển Chiêu oán trách trừng mắt nhìn Hiểu Vân, trong lòng có chút bất đắc dĩ: “Chuyện lớn như vậy, sao có thể nói đùa. Lời Lăng Ba tiên sinh nói, ta vẫn nhớ rõ, thật sự không thể không chú ý, nếu vì nàng ta thật sự...”

“Triển đại ca!” Hiểu Vân vội vàng ngắt lời hắn: “Cho dù là thần tiên cũng sẽ phạm sai lầm, huống chi sư phụ còn không phải thần tiên. Dù là thầy xem tướng số, cũng có lúc tính sai thời điểm. Cho nên, lời của sư phụ nói lúc đó, huynh không cần coi là thật. Huynh xem, ta hiện tại không phải ở đây sao? Nếu lời của sư phụ là thật, sao ta có thể xuất hiện ở đây? Huynh nói đúng không? Cho nên, câu kia của sư phụ không tính.”

Triển Chiêu nghĩ lại, cảm thấy Hiểu Vân nói cũng có lý. Mệnh số vốn là thứ tin thì có, không tin thì thôi. Trước đó, hắn cũng chưa từng để ý, chỉ là sự tình liên quan tới tính mạng của Hiểu Vân, cho nên hắn mới canh cánh trong lòng, không thể thoải mái. Nay ngẫm lại, chính mình quả thật là có chút “Quan tâm sẽ bị loạn”. Vì thế không rối rắm nữa, lắc đầu đem chuyện này bỏ ra ngoài.

“Vậy vì sao nàng phải nữ phần nam trang? Thủ pháp dịch dung này thật tinh xảo, ngay cả ta cũng suýt nữa không nhận ra nàng đã trở về.”

“Sư phụ dạy thuật dịch dung, lợi hại không, đây mới chỉ là một chút thôi đấy.” Hiểu Vân cười có chút đắc ý, khiến Triển Chiêu nhìn mà liên tục lắc đầu, nhưng cũng rất phối hợp cười nói. “Quả thật lợi hại.”

“Ha ha, sư phụ còn dạy ta rất nhiều thứ, hiện không có thời gian nói tỉ mỉ, ngày nào rảnh nhất định cho huynh xem.” Nói tới những thứ học được trong ba

năm qua, Hiểu Vân thật sự vô cùng cảm kích sư phụ Lăng Ba của nàng. Hấn không chỉ cứu tính mạng nàng, còn dạy nàng rất nhiều thứ. Dạy nàng võ công, dạy nàng dịch dung, dạy nàng thuật kỳ hoàng, còn đặc biệt vì nàng tạo ra vũ khí phòng thân.

Tuy rằng, hấn vẫn luôn nói muốn để nàng theo hấn ở Thiên Sơn tu đạo, cả đời không bước lại vào trần thế; tuy rằng, lúc nàng nói phải rời khỏi Thiên Sơn, hấn cấm túc nàng ở thiên trì suốt ba ngày. Nhưng mà, đối mặt với sự quật cường của nàng, cuối cùng, hấn vẫn để nàng đi. Trước khi đi cũng không nói nhiều. Lúc rời đi, cũng không đưa tiễn, nhưng vẫn tặng nàng một cái túi gấm. Đối với nàng mà nói, là một cái túi vô cùng quan trọng.

Ba năm qua, hấn dạy nàng nhiều như vậy là vì cái gì? Người tu đạo, võ công cùng thuật dịch dung có tác dụng gì? Kỳ thật, ngay từ đầu hấn đã dự đoán được rời sẽ có một ngày, nàng sẽ đi. Sư phụ của nàng, thật sự đối với nàng rất tốt.

“Hiểu Vân, làm sao vậy?” Triển Chiêu thấy nàng hãy còn xuất thân, cũng không biết nàng thân du nơi nào, vội lên tiếng gọi nàng. Hiểu Vân lúc này mới phản ứng, cười lắc đầu: “Không có việc gì, vừa rời nhớ tới chuyện của sư phụ nên xuất thân. Đúng rồi, cha ta cùng đại nhân đều khỏe chứ?”

“Đều tốt. Nhưng mà nhạc phụ đại nhân đối với nàng vẫn...”

“Cha...” Nghĩ đến Công Tôn Sách, trong lòng Hiểu Vân trăm vị tạp trần, từ phụ như vậy, lại bất hạnh như vậy, ông trời thật sự rất tàn nhẫn với ông. “Triển đại ca, ta và huynh về quân doanh gặp cha ta cùng đại nhân đi, sự tình chúng ta vừa đi vừa nói.”

Lúc Hiểu Vân theo Triển Chiêu tới căn cứ hải quân, đã là hơn một canh giờ sau. Chờ cách quân doanh cũng xa, hơn nữa trước khi xuất phát, Hiểu Vân lại tốn chút thời gian hóa trang lại, bởi vì thân phận của nàng lúc này là Đường Ngọc Vân, để phòng ngừa vạn nhất, vẫn không nên mạo hiểm để người khác thấy dung mạo thật của mình.

Lúc Triển Chiêu rời quân doanh không cưỡi ngựa, vì muốn mau tới quân doanh, hai người liền cưỡi chung một con ngựa. Đến cửa doanh, Triển Chiêu xuống ngựa trước, vươn tay đỡ Hiểu Vân. Hiểu Vân cười chống tay hấn xoay người xuống ngựa.

“Triển đại nhân.” Binh lính thủ doanh biết Triển Chiêu, thấy hấn liền tiếp đón, trong đó một binh sĩ bước tới đón lấy A Tảo.

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu với bọn họ, đưa thẻ bài ra rồi dẫn theo Hiểu Vân đi vào. Vào tới bên trong quân doanh, Hiểu Vân luôn cảm thấy có chút lạ lạ, ánh mắt của binh lính nhìn nàng rất kỳ quái, khiến cả người nàng không được tự nhiên, không khỏi nghi hoặc: Chẳng lẽ bọn họ nhận ra nàng là nữ nhân? Không thể nào? Nàng hóa trang rất hoàn hảo mà, ngay cả Triển Chiêu cũng thiếu chút không nhận ra nàng đây!

Lại nữa, Hiểu Vân nhìn về phía đám người kia, muốn làm rõ bọn họ đang nhìn gì, những người đó thấy nàng nhìn bọn họ, đều vội vàng quay đầu ra về bận rộn. “Triển đại ca, vì sao bọn họ lại nhìn chúng ta như vậy?” Hiểu Vân hạ giọng hỏi.

Triển Chiêu mặc dù thấy kỳ quái, nhưng cũng không biết vì sao, đành nói: “Có thể là bọn họ chưa thấy thiếu niên nào tuấn mỹ như vậy.”

Hiểu Vân bĩu môi, nếu vì vậy mới là kỳ quái, nói tuấn mỹ, Triển Chiêu xếp thứ nhất chứ. Tuy nghĩ vậy nhưng cũng không nói gì thêm.

Kỳ thật, Triển Chiêu cũng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hắn đi ra ngoài nửa ngày, sau khi trở về đám tướng sĩ lại nhìn hắn như vậy? Ánh mắt của bọn họ, là bất khả tư nghị, khiếp sợ, nghi hoặc, tò mò. Đã có chuyện gì xảy ra? Triển Chiêu nhìn bản thân, lại nhìn Hiểu Vân, trước sau vẫn không hiểu có chỗ nào không đúng, vì vậy lắc lắc đầu bỏ qua.

Hai người đi đến trước trước của đại nhân, vẫn là Trương Long cùng Triệu Hồ canh giữ ở cửa vào, nhìn thấy hắn tới, cũng mang vẻ mặt khiếp sợ, giống như vừa chịu đả kích. Tuy bọn họ rất nhanh chóng thu liễm lại để đón tiếp hắn, nhưng Triển Chiêu vẫn tinh tường thấy được, không khỏi nhíu mày hỏi: “Trương Long Triệu Hồ, trong doanh xảy ra chuyện gì, hay có gì không ổn?”

Trương Long Triệu Hồ vội lắc đầu như trống bỏi: “Không, không có.”

Lúc này, màn doanh trướng bị nhắc lên, Công Tôn Sách từ trong đi ra, Hiểu Vân vừa định gọi cha, lại nghĩ tới hiện tại mình là “Đường Ngọc Vân”, vội dừng miệng lại. Lúc này, từ sau lưng Công Tôn Sách lại chui ra một người, Hiểu Vân vừa nhìn đã biết là một cô nương nữ phần nam trang. Như vậy cũng không sao, dọa tới nàng là câu nói của nàng kia: “Công Tôn Tiên Sinh, ngài xem! Ta không lừa ngài, Triển hộ vệ thật sự là đoạn tụ!”